

want (verlangen)

anonieme verhalen

verzameld door Gillian Anderson

vertaald door Petra Van Caneghem

LUITINGH-SIJTHOFF

© 2024 Gillian Anderson

This translation of *Want* is published by uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv
by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Want*

Vertaling Petra Van Caneghem

Omslagontwerp Bruggn Design / Bloomsbury Publishing

Omslagbeeld Bloomsbury Publishing

Auteursfoto Sasha Gusov

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4428 6

ISBN 978 90 210 4429 3 (e-book)

ISBN 978 90 210 5185 7 (luisterboek)

NUR 320

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

inhoud

<i>Inleiding</i>	7
De brieven:	
Over fantasieën	17
Een beest in bed	57
Op een voetstuk	87
Verboden terrein	101
Gekluisterd	137
Kinky	147
Vreemden	173
Macht en onderwerping	195
De grenzen aftasten	233
Nog, nog, nog	251
Gluren en begluurd worden	285
Ik heb een zwak voor...	307
Zachtjes, zachtjes	333
<i>Dankwoord</i>	379

demografische gegevens

We hebben elke deelnemer enkele feiten over zichzelf gevraagd. Hun antwoorden staan aan het einde van elke brief. Sommige deelnemers hebben niet elke vraag beantwoord – in die gevallen staat er ‘n.v.t.’

Etniciteit, nationaliteit

Religie

Jaarlijks inkomen

Seksuele geaardheid

Relatiestatus

Kinderen

inleiding

Ik was amper vijf toen My Secret Garden: Women's Sexual Fantasies, de cultklassieker van schrijfster Nancy Friday, in 1973 op de planken van boekwinkels en in de handtassen van vrouwen in Amerika belandde; en niet ouder dan zeven toen ook de welgestelde Engelse middenklasse het boek in handen kreeg. My Secret Garden was het bewijs dat vrouwen net zo'n rijk en divers erotisch zielenleven hadden als mannen. Eindelijk was er nu een boek waarin gewone vrouwen, jong en oud – 'jij, ik en de buurvrouw' – openlijk praatten over opwinding, masturbatie, seksdromen en verlangens. In hun hoofden was er geen verboden terrein.

Uit Fridays boek bleek ook dat sommigen van ons opgewondener raakten van de seks in ons hoofd dan van het fysieke gedoe van een vrijpartij, hoe geil ook. Wanneer we ons niet laten tegenhouden door verzonnen sociale normen, verlegenheid of misschien ook de angst dat onze partner zich ongemakkelijk zou voelen, kunnen we ons in onze verbeelding overgeven aan onze diepste, zondigste verlangens. In het begin was het uitdagend, revolutionair zelfs, en toen werd het boek verplichte lectuur en een wereldwijde bestseller die miljoenen keren over de toonbank ging.

Geen idee of mijn moeder, een computeranalist, Fridays boek in huis had. We waren zeker geen puriteins gezin waar wenkbrauwen opgetrokken zouden worden bij zo'n boek – maar hoe vrij ik ook ben opgevoed, dit zou niet iets zijn wat mama zou hebben laten rondslingeren op de salontafel. Als tiener vond ik het boek Story of O, de beruchte Franse erotische roman van Anne Desclos, bij de burens, verstopt achter een kussen op de bank. Natuurlijk heb ik erin gebladerd. Ik was nóg jonger toen ik een woonkamer in liep waar de televisie nog aanstond – iemand was hem vergeten uit te zetten. Geboeid stond ik te kijken naar een

koppel op het scherm dat zich bezighield met kuise, maar niettemin ongeoorloofde activiteiten. Ik herinner me nog mijn brandende wangen, het kloppen van mijn hart en de voelbare schaamte.

Ik las *My Secret Garden* voor het eerst toen ik me voorbereidde op mijn rol als sekstherapeute Dr. Jean Milburn in de televisieserie *Sex Education*. De brieven en interviews waren verbazingwekkend intiem en heel puur. De ongefilterde en pijnlijke eerlijkheid waren een schok. Ze waren ongepolijst en probeerden niet om literair te zijn; ze leken recht uit de mysterieuze diepten van het innerlijke verlangen van de vrouwen te komen. De menselijke verbeelding heeft weinig grenzen en onze seksuele verlangens en fantasieën zijn niet anders, maar toch rust er nog een groot taboe op. Voor *Friday* was het boek een antwoord op het bezwaar van een mannelijke redacteur tegen een erotische fantasie in een van haar boeken, een antwoord dat als zo gevaarlijk werd beschouwd dat het verboden werd in Ierland. Door vrouwelijke fantasieën naar buiten te brengen, rezen ook kritische vragen: wilden vrouwen iets doen met deze verbeelding? Wat betekende het als je een fantasie had die ongewoon, verboden of zelfs illegaal was? Wat zou dat zeggen over de gevestigde rollenpatronen die opgedrongen waren aan vrouwen?

Er is in de vijftig jaar sinds de publicatie van *My Secret Garden* heel wat veranderd in onze sociale en seksuele relaties. Zijn de diepste, intiemste verlangens van vrouwen ook veranderd? Ik ben een vrouw met een seksleven en eigen fantasieën en ik ben nieuwsgierig naar die van een diverse groep vrouwen. Lijken ze op de mijne of zijn ze misschien wel heel anders?

Het boek dat je nu in je handen hebt, begon als een uitnodiging aan vrouwen over de hele wereld. 'Dear Gillian' was een oproep aan vrouwen om hun seksuele fantasieën, gedachten en gevoelens, die we allemaal hebben maar zelden uitspreken, nu toch te delen. Een kans om de stemmen van vrouwen uit de hele wereld te verzamelen in een nieuw boek met fantasieën voor een nieuwe generatie. Mijn uitgever maakte een portal waar de brieven anoniem naartoe gestuurd konden worden. En toen was het wachten... We hadden zoveel vragen: zouden vrouwen het interessant of erotisch vinden om hun meest intieme gedachten op papier te zetten en te delen met anderen? En wat zou er

veranderen als we iets wat zo wezenlijk privé is, nu publiek maken? Hoe zouden de mensen reageren? Toen de inschrijving was gesloten hadden we genoeg brieven ontvangen voor wel acht boeken – net geen duizend manuscriptpagina's. Het was duidelijk, hier was behoefte aan.

De brieven maakten een stroom van openhartige, oprechte, jammerlijke, grappige en rechttoe rechtaan ordinaire ontboezemingen los en de fantasieën waren net zo gevarieerd en rijk als de schrijfsters zelf. Brieven van vrouwen die hun seksuele geheimen nog nooit, niet op papier en niet hardop, aan iemand hadden verteld, behalve misschien die ene keer toen ze dronken waren, tegen een goede vriendin of in het heetst van de strijd tegen een partner. Het was duidelijk dat hun brief aan 'Dear Gillian' een bevrijding, maar ook iets clandestiens was. Er waren brieven bij van tienermeisjes die nog geen seksuele ervaring hebben; van alleenstaande vrouwen die vastzitten in de eindeloze cyclus van online matches en onenightstands; uitgeputte vrouwen met jonge kinderen; gehuwde vrouwen en vrouwen met een partner met wie ze al vele jaren samen zijn, maar die gefrustreerd zijn door altijd weer hetzelfde; van transgender vrouwen en non-binaire personen; van vrouwen van zestig of zeventig, die vinden dat er heel wat te zeggen valt over seks na de menopauze. Daar zat ik met brieven van vrouwen uit de hele wereld – van Colombia tot China, van Ierland tot IJsland, van Litouwen tot Libië, van Nieuw-Zeeland tot Nigeria, van Roemenië tot Rusland. Brieven van vrouwen die panseksueel, biseksueel, aseksueel, aromantisch, lesbisch, hetero of queer zijn.

Onze samenleving stopt vrouwen in een hokje, beperkt wie ze zijn en welke rol ze vervullen – de verleidelijke sekspartner, de zorgende moeder, de slimme carrièrevrouw – en toch, wat uit deze fantasieën naar voren komt, is dat geen enkele vrouw één enkele rol vervult. Ik wil de grenzen aftasten van die hokjes waar vrouwen in gedwongen worden. Maar een boek heeft structuur en orde nodig! Daardoor werd het proces van het maken van een boek zowel een uitdaging als een boeiende ervaring: ik vond het heerlijk om brieven naast elkaar te leggen, een systeem te creëren en te zien hoe iets vorm, ritme krijgt, het voelde haast poëtisch. Maar de ingezonden brieven deden me ook stilstaan bij mijn eigen identiteit: de labeltjes van actrice, moeder, partner, activiste,

Amerikaanse/Britse vrouw. Met dit in het achterhoofd en helemaal in de sfeer van het project heb ik ook een brief ingezonden. Ik wilde zien waar ik zou passen: zou dat natuurlijk gebeuren en zou mijn fantasie – hoewel we dat nooit zullen weten! – passen bij wat mensen over me denken?

Seks is voor mij nooit een statisch gegeven geweest, maar iets wat verandert en zich aanpast naarmate ik groei en verander, mee met elke nieuwe fase in mijn leven. Een groot deel daarvan heeft altijd in het denken en voelen gezeten, niet alleen in het doen. Als actrice bestaat de kern van mijn werk uit de inherente goedkeuring aan mezelf om me over te geven aan een alternatieve realiteit, de definitie bij uitstek van een fantasie. De vrouwen die ik speel, in wier wereld ik stap, hebben ook een zielenleven, verlangens en fantasieën, die broodnodig zijn om te begrijpen wie ze zijn. En flink wat daarvan heeft me iets bijgeleerd over seks en seksualiteit.

Wat me opviel toen ik My Secret Garden voor het eerst las, was het overduidelijke gevoel van schaamte van de vrouwen. Het was voor vrouwen in 1973 niet makkelijk om hun innerlijke seksuele verlangens toe te geven aan zichzelf, laat staan aan iemand anders. Maar, dacht ik, in de eenentwintigste eeuw zou dat een heel ander verhaal zijn. De lhbqtia+-gemeenschap is veel zichtbaarder, we hebben een porno-industrie die miljoenen waard is, er zijn series als Sex Education, Euphoria en Normal People waar tientallen miljoenen mensen naar kijken. Vrouwen denken en praten er dus de hele tijd over? Nou, niet echt.

Ik vond het verrassend dat veel vrouwen vandaag hun fantasie nog steeds voor zichzelf houden. Veel van de vrouwen die me schreven, zijn luidruchtige, trotse, zelfzekere vrouwen die zich niet schamen voor hun seksuele kracht, maar evenveel hadden het over schaamte en schuldgevoel wanneer ze op zoek gingen naar seksuele troost en bevrediging. Zoals deze brieveschrijfster zei: 'Ik vraag me vaak af waarom ik beschaamd ben over mijn verlangens. Is iedereen beschaamd en doen ze alsof dat niet zo is?' Er zijn veel vrouwen voor wie seksuele fantasieën altijd geheim moeten blijven. Ze kwamen hard binnen, de verhalen uit de eerste hand van vrouwen die leven in een land waar sociale normen of

in sommige gevallen de wet de mogelijkheid voor een andere relatie dan een heteroseksuele uitsluiten, die seks buiten het huwelijk uitsluiten. Maar zelfs briefschrijfsters uit zogenaamde 'liberale' samenlevingen schrijven over 'schaamte', 'verlegenheid' of 'schuldgevoel', over angst of terughoudendheid om met hun partner te praten over wat ze echt denken wanneer ze met hen vrijen of wanneer ze in hun eentje masturberen.

Maar, en dit is een grote maar: ik ben geen expert en ik ben niet professioneel opgeleid. Ik ben een actrice en daarom analyseer ik deze brieven niet en geef ik geen uitleg over vrouw-zijn of seks in het algemeen. Wat ik wel kan doen, beste lezer, is ze aan jou laten zien, zodat je zonder filter van deze bijzondere brieven kunt genieten. Seksuele fantasieën hebben me altijd geïntrigeerd en voor dit project zie ik mezelf als een curator die deze diverse en fantastische stemmen in een boek giet. Het was een ongelooflijke reis en het deed me deugd om te zien hoe anders we allemaal zijn, maar ook hoezeer wij, vrouwen uit de hele wereld, op elkaar lijken. Dit boek is een platform voor de stemmen van vrouwen, zodat we volledig anoniem niet alleen onze verhalen met elkaar kunnen delen maar waar we, hoe tegenstrijdig ook, gezien en gehoord worden. Ik wil af van het taboe dat op fantasieën rust en ik wil spanning en plezier en genieten van je lichaam terugbrengen. Ik hoop dat je je laat inspireren door dit boek, deze brieven, en dat je je er misschien ergens in herkent.

Deze brieven lezen heeft me zoveel meer gegeven dan een inkijkje in de denkbeeldige seksuele wereld van vrouwen, ik zag ook de omstandigheden waarin fantasieën naar boven komen. Voor veel vrouwen spelen fantasieën een vitale rol om te ontsnappen, even te ontkomen aan de druk en de eisen van een baan en ouderschap, de alledaagsheid van het leven. Om het met de woorden van een briefschrijfster te zeggen, hebben seksuele fantasieën lange tijd soelaas gebracht in een huwelijk dat heel eenzaam klinkt: 'Ik zou twee keer per dag seks hebben als ik kon en hij zou zomaar zonder kunnen. Door hem voelde ik me vaak beschaamd omdat ik seks wilde, omdat ik het te vaak wilde en omdat ik over mijn verlangens sprak. Mijn fantasieën werden mijn partners. Vaak fantaseerde ik over vrij zijn, spontaan en wild.' Misschien is het een beetje verontrustend dat deze brief net zo goed vijftig jaar geleden

aan Nancy Friday geschreven had kunnen zijn – op sommige vlakken is er in het leven van vrouwen nog niets veranderd. Voor sommige vrouwen kunnen seksuele fantasieën een levenslijn zijn. Zoals in een andere brief stond: ‘Voor mij voelt het alsof fantaseren mij de wil geeft om te leven.’ Voor anderen zijn fantasieën een insteek om opgewonden te raken en zijn ze een aanvulling op, geen vervanging van een avontuurlijk seksleven.

Wat seksfantasieën zo sterk maakt, is dat wij het verhaal schrijven. Wij hebben de touwtjes in handen, wij bepalen wat er gebeurt, wie wat doet met wie en hoe, tot in het kleinste uitgewerkte, heerlijke, erotische detail. We kunnen kiezen wat we willen doen, met wie we willen, hoeveel mensen we erbij willen, wanneer we dat willen – zonder angst, zonder sociaal oordeel of gevolg. En dat is de sleutel, denk ik: fantasie kan vorm geven aan onze wensen en behoeften. Fantaseren kan ons helpen onszelf te verkennen, experimenteren met onze opwinding en ons verlangen, zonder het risico te lopen gekwetst te worden of kritiek te krijgen. Een fantasie is een veilige plek; het is niet dat wat we wilden dat echt was. Uiterst belangrijk is dat we in een fantasie niemand's toestemming nodig hebben, alleen die van onszelf: een fantasie is een doelbewust en meestal ook heel intiem geheugenspel en een spel van verbeelding.

Soms, als de realiteit niet toereikend is, hebben we fantasie nodig, dat klopt. In heel wat brieven zijn de bevreemding en de opwinding van de schrijfster nauw verbonden met hoe sexy ze zich voelt of met de zorg over hoe ze gezien wordt. Sommige vrouwen schrijven dat ze hun echte zelf geen plaatsje kunnen geven in hun fantasie – ze stellen zich voor dat zij de man zijn die centraal staat, of een onbekende vrouw, of een ideale versie van zichzelf, ‘jonger en met stevige borsten’. Deze geïdealiseerde seksuele fantasieën zijn duidelijk een veilige vorm om te ontsnappen aan zelfbeoordeling, zelfbewustzijn, onzekerheid over het eigen lichaam of de eigen prestaties. We kunnen ons laten gaan, de beste versie van onszelf zijn, de meest sexy, de heetste versie van onszelf, en we hoeven ons geen zorgen meer te maken over het ‘perfecte’ lichaam, zwangerschapskilo’s of behaarde benen. Deze vrouw verwoordde het zo: ‘Ik vind het heel moeilijk om de weg te vinden tussen wat me echt

opwindt en hoe ik naar mijn gevoel moet presteren. Mijn topfantasie is dat de ander me laat voelen dat ik begeerlijk ben. Niet omdat ik het zoveelste naakte lichaam ben, maar omdat ik het ben en het mijn lichaam is.'

Waar fantaseren we dan zoal over? En waarom? Zoals je zult zien, zijn de seksuele fantasieën die we toegestuurd kregen even divers als de vrouwen die op onze vraag zijn ingegaan. De wijdverspreide invloed van erotische fictie, zoals Fifty Shades of Grey van E.L. James (2011), op je diepste verlangens is luid en duidelijk en een verschil met My Secret Garden. Nu zien we kenmerken van een samenleving die meer vertrouwd is met een breder erotisch lexicon. Er zijn fantasieën bij van bdsm met wederzijds goedvinden tussen volwassenen, zowel in de dominante als de onderdanige rol en andere over de switch tussen de twee. Fantasieën met touwen en spanking, paddles en zweepjes, blinddoeken en handboeien, choking en dwang, buttplugs, dildo's en vibrators in alle vormen en maten. Ook interessant was dat in veel van de brieven over dromen om gedomineerd te worden en de controle af te staan, ook over een carrière met veel verantwoordelijkheid en macht werd gesproken, of over een huisgezin bestieren en het gezinsleven op de rails houden. Ik vond het fascinerend dat sommige vrouwen fantaseren dat ze een 'hucow' zijn, een nieuwe term voor mij (waarmee 'gemolken worden' bedoeld wordt). Wat ook veel voorkwam, waren fantasieën over onbeschermd seks en het gevoel willen ervaren van een man die in hen klaarkomt. Dit wijst op een generatiekloof – voor de generatie na aids is beschermd seks de norm. Een aantal generaties is ook opgegroeid in de begindagen van de technologische en digitale revolutie en dit is ook te zien in ons erotische leven en dan bedoel ik niet alleen porno die we dag en nacht binnen handbereik hebben. Enkele vrouwen zien wel iets in een volledig functionerende, hyperrealistische mannelijke robot die elke seksuele behoefte kan bevredigen – wat ooit sciencefiction was, is vandaag de dag bijna geen fantasie meer.

Heel veel archetypes blijven populair in fantasieën. We hebben een fractie van de triootjes, moresomes en groepsseks opgenomen die we hebben binnengekregen. Huidig onderzoek toont aan dat dit nog steeds de

meest ‘gebruikelijke’ seksuele fantasie is. We hadden ook keuze genoeg uit fantasieën over kantoorseks met een collega of baas; riskante seks waarbij iemand je op heterdaad kan betrappen; voyeuristische seks, zowel als deelnemer als toeschouwer; seks voor een publiek; seks met vreemden; seks buiten. Onverwacht misschien waren de fantasieën over seks met aliens met tentakels of een half-mens-half-dier – we hadden genoeg keuze!

We gaan ook even de donkere kant op, maar hebben er wel voor gezorgd geen brieven op te nemen die een traumarespons kunnen triggeren. Het zou echter oneerlijk zijn niet te erkennen dat sommige vrouwen fantaseren over ‘gebruikt’ worden voor seks, over ontvoerd en verkracht worden door de kidnapper. Het is belangrijk te benadrukken dat dit fantasieën zijn. En soms is dit het doel van een fantasie: een ruimte creëren waar we op een veilige manier mogelijk gevaarlijke en ontorende situaties kunnen verzinnen en naspelen, binnen de grenzen van onze eigen gedachten en slaapkamer.

Ik vond het doodeng om mijn eigen fantasie op papier te zetten: wat als iemand zou kunnen ontdekken welke de mijne was (laat staan dat mijn uitgever meer over me te weten zou komen dan ik wilde!)? Als ik eerlijk ben, dan heb ik denk ik twee kanten, zoals waarschijnlijk veel vrouwen: de kant die goed is in vragen wat ik wil en de kant die zich overgeeft aan de verlangens van mijn partner, die over mijn diepste verlangens vertelt als mijn partner het gesprek maar begint (en dan nog niet eens alles). Komt dat door schaamte? Of is het een teken dat ik niemand vertrouw met die mate van intimiteit? Of is het omdat ik denk dat het ergens beter is om het, gedeeltelijk, niet te weten? Worstelen we er op de een of andere manier allemaal mee dat iemand ons helemaal kent?

Dr. Jean Milburn, mijn personage in *Sex Education*, zou als seksenrelatietherapeute ongetwijfeld beweren dat het ongelooflijk gezond is om je diepste fantasieën te delen met je partner. Jean zou zeker zeggen dat dit jullie dichter bij elkaar brengt, dat het opwinding stimuleert en diep vertrouwen creëert, wat alleen maar goed is voor een seksuele relatie. Maar ze heeft zelf ook wel wat problemen met grenzen en ik zou haar niet helemaal vertrouwen als het gaat over een intieme relatie – doctorstitel op zak of niet. Natuurlijk is het ook maar televisie en haar

twijfelachtige morele kompas is natuurlijk erg leuk voor entertainment!

Maar zelfs in de echte wereld was het, zodra de serie gedropt werd op Netflix, overduidelijk dat er een breed publiek was dat zat te wachten op de openheid van de show over alles wat met seks te maken heeft. Geen van de personages, ook niet de tieners, heeft er problemen mee openlijk te praten over hun diepste, donkerste fantasieën en ik durf erom te wedden dat heel wat daarvan nog donkerder zouden zijn dan wat je in dit boek zult lezen. Het grote aantal inzendingen en de mate van intieme details die gegeven werden, wijzen er duidelijk op dat vrouwen willen praten, ze verlangen ernaar gehoord, gezien en gevalideerd worden – nou ja, eigenlijk VERLANGEN ze gewoon. En daar heb je de titel van het boek.

Ik was ook heel blij toen ik las dat veel van de vrouwen hun brief afsloten met het plezier en de seksuele opwinding die ze hadden ervaren door hun fantasieën op te schrijven. Je hebt er geen idee van hoe leuk ik het vind om me jullie allemaal, prachtige vrouwen overal ter wereld, voor te stellen, druk aan het schrijven, je seksuele dromen in woorden gieten, je diepste verlangens, begeerte en geheimen toevertrouwen aan papier. Het ontroert me dat zoveel van jullie je seksuele verlangens omarmen en, in één beweging, het leuk hebben met jezelf.

Tot slot nog kort over de selectie en de redactie. Ik wil graag iedereen bedanken die de tijd heeft genomen om me een brief te schrijven. Ik heb ze allemaal, elke brief, gelezen. Jammer genoeg, en ik had graag alle brieven opgenomen, is een boek van duizend bladzijden geen haalbare kaart. Het spijt me als jouw brief er niet tussen zit – dit zegt niets over de fantasie die je hebt neergepend of de kwaliteit van je schrijfkunsten. Ik wilde vooral zo veel mogelijk stemmen laten horen, uit verschillende landen, van uiteenlopende seksuele voorkeuren, religies en achtergronden. Toen we naar de demografische details van onze brieven-schrijfsters vroegen, peilden we naar seksuele identiteit, niet genderidentiteit. Hoe onvolmaakt de term ook is, we kozen voor ‘vrouwen’. Dit zegt veel over hoe we in genders naar fantasieën kijken; de brieven-schrijfsters, zowel vrouwen als queer personen, weten hoe het voelt wanneer hun stem en hun verlangens gerelativeerd worden door een patriarchale samenleving, door een samenleving waarin de fantasieën van mannen de overhand hebben. Hoe meer verschillende stemmen we laten horen, hoe meer we

echt kunnen begrijpen hoe vrouwen en genderqueer mensen vandaag naar hun seksleven kijken. Het eerste hoofdstuk, 'Over fantasieën', gaat – hoe kan het ook anders? – over fantasieën, een inleiding tot deze briljante en gevarieerde selectie van vrouwenstemmen.

Dit project heeft zoveel meer gegeven dan ik of wie er ook bij betrokken was, had kunnen hopen – een stortvloed van ongebreidelde passie uit de hele wereld. Mijn mond viel ervan open: zoveel openheid, het zelfbewustzijn en de natuurlijke welbespraaktheid waarmee jullie je hebben uitgedrukt en het vertrouwen dat jullie in mij stelden om ze in dit boek op te nemen. Ik hoop één ding voor dit boek, dat het een gesprek kan opstarten over seksuele kracht, in het bijzonder voor vrouwen. Seksuele bevrijding moet de vrijheid betekenen om van seks te genieten op onze eigen voorwaarden, om te zeggen wat we willen, niet wat we gedwongen worden te zeggen of wat we denken te moeten zeggen. Eén ding is zeker: seksuele fantasieën zullen altijd een vitale en gezonde rol spelen in ons leven als vrouw of genderqueer persoon. En we hebben allemaal de kracht om te zeggen – en krijgen – wat we echt, echt verlangen.

Gillian Anderson, april 2024

over fantasieën

‘Ik bewaar jouw geheimje als jij het mijne bewaart.’

‘Mijn fantasieën, mijn regels, toch?’

Ik wil mezelf graag begrijpen. Niets als persoon, maar als mens. Vaak vraag ik me af waar die schaamte die bij mijn verlangens hoort, vandaan komt. Is iedereen beschaamd en doet-ie alsof dat niet zo is? Als mensen – als dieren – zijn we individuen met verlangens, maar toch zien we onszelf als iets groters, als iets belangrijkers dan zoogdieren; intelligente wezens die steden gebouwd hebben en hebben ontdekt hoe we vuur kunnen gebruiken om groenten te koken, genietend van het resultaat van georganiseerd inzaaien.

Ik zoek antwoorden. Ik ben opgegroeid als lesbische tiener, maar voel ik me nu een lesbische vrouw? Ik ben doodsbang voor verandering: het is makkelijker om mezelf een labeltje op te plakken en vast te blijven zitten, maar ik weet zeker dat ik dan best een trieste vrouw zou zijn. Ik wil aanraken en aangeraakt worden, beminnen en bemind worden. Ik kan seks niet zien als een daad zonder genegenheid. Ik wil iemand die mijn haren streelt, mijn huid streelt, iemand die me zegt dat die naar me verlangt. Ik wil aanbidden en aanbeden worden, ik vind het belangrijk om samen de liefde te bedrijven, met elkaar. En tegelijk is er een stukje van mij dat wil weten hoe het is om geneukt te worden. Kun je tegelijk aangetrokken zijn door schattigheid *en* ruwheid? Een diep oerverlangen om beheerst te worden. Het is het onbekende, denk ik, dat me zo opwindt.

Als vrouw doen we alles wat we kunnen om onafhankelijk te zijn. We zitten vast in een systeem dat er alles aan doet om van ons het zwakke geslacht te maken. Mijn verlangen voelt daarom als tegengesteld aan mijn rationele denken. Is dit waarom ik beschaamd ben wanneer ik fantaseer over gedomineerd worden? Hoe graag we onszelf ook zien als sterk, wij vrouwen worden erop getraind om ons te schamen zodra we geboren worden. Net als veel andere vrouwen schaam ik me over mijn lichaam. En daar zit de wortel van mijn onzekerheden: ben ik begeerlijk zoals ik eruitzie? Ik wil niet geobjectiveerd worden, maar toch wil ik begeerd worden. Misschien is het vooral de tegenstelling die me aantrekt.

Ik wil een relatie, maar ik ben bang. En op de een of andere manier komt mijn angst neer op seks. Ik wil dat iemand me aanraakt, me vult, maakt dat ik aangeraakt wil worden. Ik wil dat iemand zegt wat ik moet doen en moet zeggen, hoe ik hen kan plezieren en wanneer ik moet stoppen. Ik wil de rand opzoeken, grenzen aftasten. Ik wil iemand vertrouwen tot het punt waarop ik me veilig voel, maar toch gedomineerd word. Ik wil kreunen van plezier, maar ook van pijn. Ik wil omgeduwd en geneukt worden – ook al is dit een vage, algemene fantasie. Ik vind het niet makkelijk om de waarheid te aanvaarden: ik verlang. Mijn fantasieën zijn begrensd door mijn rationele zelf – met schaamte die uit *mijzelf* komt. Dat weet ik zeker. Ik wil mijn gedachten graag de vrije loop laten, maar het is zo, zo moeilijk om los te laten.

Ik probeer het, voor jou, maar vooral toch voor mij: ik heb ontdekt dat ik graag dans, dus ben ik op een feestje, we hebben lol. Ik zie iemand die ik leuk vind, maar ik weet niet of die mij heeft gezien, dus blijf ik dansen. Na een tijdje voel ik een hand zachtjes op mijn rug. Ik draai me om. Ik kijk in hun gezicht en glimlach, blijf dansen. De spanning bouwt zich op onder mijn huid. Traag, alsof het zo gepland is, gaan hun handen naar mijn middel, de mijne naar hun nek, hun zachte haar. Hoe, dat weet ik niet, maar we zoenen al. Het is een trage kus en mijn lichaam komt steeds dichterbij het hunne. Wanneer de handen op mijn lichaam me laten voelen dat ik meer wil, stel ik voor dat we wat meer privacy opzoeken. We vinden de toiletten, waar we doorgaan met zoenen, met aanraken. De handen gaan naar beneden, mijn adrenaline naar omhoog en dat we betraapt kunnen worden, maakt me nog meer opgewonden. Die duwt me tegen de koude, harde muur, met mijn gezicht ertegenaan. Van achteren voel ik een hand onder mijn lange rok gaan, die me boven mijn slipje aanraakt. Het geschuur van de kleding tegen mijn clitoris maakt me geil en wanneer ik voel dat ik ga komen, stopt die. Ik vraag om meer, maar die legt me het zwijgen op en zegt dat ik me moet omdraaien en hen aankijken. Dat doe ik en de hand gaat

omhoog, naar mijn mond, de vinger vindt mijn lippen en gaat naar binnen. Ik proef mezelf graag, het doet me eraan denken dat ik leef. En dan, een hand in mijn mond, spelend met mijn tong, de andere beneden, strelend over de binnenkant van mijn dijen. Ik wil meer, dus vraag ik erom. Dat krijg ik niet. In plaats daarvan raakt die me overal aan, alleen mijn clitoris niet, en ik ben zo kwetsbaar zoals ik daar sta, wachtend om geneukt te worden en wetend dat er elk moment iemand kan binnenkomen. Wanneer de hand naar mijn clitoris gaat, hangt mijn slipje op mijn knieën, dus is het nu huid op huid. Het zijn niet de vingers die me strelen, maar de hele hand. Ik ben zo gevoelig en het brandt maar een klein beetje, net genoeg om me te laten voelen dat ik overstag ga. We zoenen, maar ik moet even diep ademhalen, dus stop ik. Ik voel dat ik gevuld moet worden en die stopt me vol. Alsof die mijn gedachten kan lezen, het verlangen van hen in me te voelen. Twee vingers gaan naar binnen en buiten, traag, maar ruw. De muziek vibreert in mijn borst, de bas dreunt in mijn hoofd en de seks is iets wat met me gebeurt. Muziek en dansen, het ritueel van de liefde bedrijven.

Een deel van de fantasie is niet weten of ik zal komen en het niet erg vinden als ik klaarkom. In mijn hoofd voel ik genot. Zal ik het ooit ook in mijn lichaam voelen? Aangeraakt worden, bemind worden. Een vrouw zijn, verliefd op de wereld die ze heeft gecreëerd.

Argentijns • n.v.t. • < € 18.000 • Gay/lesbisch • Single • Nee

Ik wil graag een penis hebben. Zo, dat is mijn fantasie. Ik hou van mijn borsten en mijn vrouwelijkheid, maar ik wil graag een penis om een vrouw te neuken, of veel vrouwen, voorzichtig en beschermd, maar ook met een brandend verlangen en het gevoel van genot dat mannen ervaren wanneer ze seks hebben met een vrouw. En vooral om dat verlangen op hetzelfde moment te delen. Dat moet ongelooflijk zijn. Nog niet zo lang geleden wilde ik een man zijn, of tenminste, dat dacht ik, maar wat ik *echt* wilde, waren de privileges van een man. Niet alleen hun rechten en veiligheid, maar vooral hun penis.

Ik verlang naar de technologie die me het gevoel kan geven dat ik een penis heb en waardoor ik een vrouw zo veel mogelijk opwindend en verlangen kan geven. Een geile, sexy, grappige, heerlijke vrouw. 'Stuur me er een,' vroeg ik aan de ruimte om me heen, aan mijn ideeën, aan jou, denk ik. Is het niet grappig? Ik ben een beetje wanhopig ook, maar ik probeer er niet te veel aan te denken. Ik zal het voorlopig maar met een rubberen penis moeten doen en een vrouw moeten vinden die me wil zoenen en met me wil vrijen. Een zware opgave. Ik weet niet wie ik om advies kan vragen of wie me kan voorstellen aan hete, grappige, vrouwelijke vrouwen. Stom. Ik denk niet dat ik lelijk ben, ik snap dus niet waarom ik geen vrouw kan vinden die met me wil samen zijn. Ik ben nog nooit bemind door een vrouw, of tenminste, er is nog geen vrouw romantisch in me geïnteresseerd geweest, eigenlijk. Dat doet pijn. Soms breekt mijn hart van die stille afwijzing. Op de een of andere manier voel ik me eenzaam wanneer ik erover nadenk dat ik geen vrouwelijke match vind op Tinder of Bumble, maar vooral niet in het echte leven. Apps waren altijd makkelijk voor me. Maar nu werkt het niet meer. Soms heb ik het gevoel dat ik op de verkeerde plek ben en wie weet, misschien ook wel in de verkeerde tijd?

Dus, ik wil ontsnappen naar een ander land en ik fantaseer over de mogelijkheid dat ik iemand vind die me koestert, die naar me verlangt. En van me houdt. Dat wil ik graag een keer meemaken. Iets gezonds, iets moois, iets troostends. En ik wil

niet gewoon seks. Ik wil een lieve, echte en eerlijke connectie, al is het maar voor even. Voor een fractie van een seconde. Een zachte balsem. Ik wil nog altijd een penis, hoor, maar mijn grootste fantasie is, denk ik, iemand vinden om van te houden. Om iemand echt graag te zien en om graag gezien te worden. Bedankt dat je me deze ruimte hebt gegeven. Dit opschrijven geeft me al een beter gevoel.

*Mestiza, Ecuadoriaans • n.v.t. • < € 18.000 • Biseksueel/panseksueel
• Single • Nee*

Als je me vraagt naar seks, dan is fantaseren het enige wat ik doe. Lang geleden heb ik een keer iemands hand vastgehouden, maar dat is het. Ik heb altijd een levendige fantasie gehad, maar nu me onlangs duidelijk is geworden dat ik niet hetero ben, is alles in een stroomversnelling gekomen. Als mensen eens wisten wat ik denk, wanneer ik aan de keukentafel een boterham met kaas eet! Laten we het erop houden dat ik aan iets totaal anders in mijn mond denk.

Het is verwarrend hoe sterk mijn fantasieën de laatste jaren zijn veranderd. Eerst waren het twee mensen in missionarishouding, wat cool is. Zo kun je ook best veel plezier beleven, maar nu is het 'ja, graag' op dingen waarvan ik me vroeger nooit had kunnen voorstellen dat ik erover zou fantaseren: bdsm (bondage, dominantie, sadisme, masochisme), kink, triootjes of met nog veel meer, escort, seksfeestjes en clubs, kijken en bekeken worden, seks voor een nacht met de eerste de beste vreemde. Anale seks en dingen die ik tot voor een jaar niet kende, zoals fisting. Een van mijn fantasieën nu is dat ik op een feestje ben met mensen die allemaal min of meer ontkleed zijn, allemaal bezig. Ik heb iemands tepel in mijn mond, mijn hand zit in hen en die rijdt erop en rijdt tot...

Nu ik weet dat ik queer ben, zijn mijn gedachten en gevoelens over *alles* compleet veranderd, niet alleen seks en fantasieën. Het is alsof ik een volledig nieuwe persoonlijkheid heb. Ik bedoel, vroeger zou ik nooit naar porno hebben gekeken, maar nu – vrouwen samen, mannen samen, mannen en vrouwen, groepjes, masturberen in je eentje – *I love it!* Ik probeer niet te fantaseren over echte mensen (tenzij het die bezorger met tattoo's en een *undercut* is!). Ik heb wel ongepaste gedachten over mensen, hoor. Herken je dit: je praat met iemand en opeens gaat er iets door je hoofd? Hoe zou je smaken? Wat doe je graag in bed? Hoe zou je penis aanvoelen, nu, in mijn hand? Maar ik fantaseer toch vooral over mensen die ik verzin. Dat kan iemand in een lange relatie zijn, iemand op wie ik stapelverliefd ben, of iemand die ik tien minuten geleden in de toiletten van een nachtclub

heb ontmoet. Er zijn speciale mensen die even in mijn fantasie blijven hangen, maar het zijn vooral heel veel verschillende mensen. Vroeger droomde ik altijd van fitte, knappe, gezonde mensen, maar nu kan het eender wie zijn, elk soort lichaam. Looks, gender, ras en seksualiteit doen er niet meer toe. Ook leeftijd is niet belangrijk. Mijn denkbeeldige vrienden kunnen vijftientig of vijftachtig zijn en alles daartussenin. Maar ongeacht in welke situatie mijn denkbeeldige zelf zich bevindt, het is altijd onofficieel. Misschien ben ik wel bang om te fantaseren over een voltijdse, openlijke relatie. Dat weerhoudt me er echter niet van obsessief bezig te zijn met trelletjes en polycules. Toen ik een paar weken geleden over een mogelijk trelletje met een beroemdheid hoorde, brak me het klamme zweet uit en wist ik waarover die dag gefantaseerd zou worden.

Ik vind het heerlijk hoe mijn fantasieën alle kanten op kunnen. Een kuise, liefdevolle relatie met een aseksueel iemand kan net zo goed bestaan naast meerdere mensen die ik niet zo goed ken en die me hard tegen de muur nemen. Het ene moment loop ik op straat, hand in hand met iemand, helemaal hoteldebotel van elkaar, dan weer zit ik met enkele mensen in een kerker, allemaal gekleed voor de gelegenheid, iemand is vastgemaakt aan een frame en wordt gestraft, enkelen van ons gaan lekker met de zweep tekeer. Maar ik kan ook de wereld rondreizen in mijn fantasie, noem me een seksuele nomade. De bezienswaardigheden van het land interesseren me niet, ik ga op zoek naar plaatsen, plekjes, gemeenschappen, clubs waar ik gelijkgestemde mensen kan ontmoeten en seks kan hebben op alle mogelijke manieren.

Maar aan de andere kant haat ik het ook hoe vrij en gemakkelijk fantaseren kan zijn. Ik bedoel maar, het hele punt van fantaseren is dat je je goed voelt en dat is ook zo, soms; maar ik word er soms ook door verlamd. Laatst las ik in een tijdschrift een artikel over iemand die voor het eerst verliefd werd op een vrouw. In plaats van te doen wat gedaan moest worden, bleef ik eindeloos staren naar de bladzijde en stelde ik me voor dat

het mij zou overkomen. Ik kan niet televisiekijken of een boek lezen, ik kan mijn aandacht er gewoon niet op richten. Ik heb therapie nodig, denk ik.

Ik dacht dat het zou helpen om het op papier te zetten, maar nu ik het zo zie staan, is het nog erger geworden. Nu zie ik hoe egoïstisch en hedonistisch ik ben. Hier zit ik, naar het nieuws te kijken, de meest recente tragedie ontvouwt zich voor mijn ogen en mijn eigen leven is een en al chaos en de mensen om me heen hebben hulp nodig, maar ik kan alleen maar denken aan lichamen en neuken en relaties. Ik schaam me dood. Ik weet dat fantasieën een afleiding van het echte leven moeten zijn, maar ze kunnen ook een last zijn. Soms zie ik ertegen op om wakker te worden, omdat ik weet dat het allemaal opnieuw begint, nog voor ik mijn ogen heb geopend. Het lijkt alsof mijn leven bestaat uit seksdromen met af en toe een echte gebeurtenis. Het laat me ook zien hoe gefrustreerd ik ben. Ik vraag me af hoe anders mijn fantasieën zouden zijn als ik echt zou gaan daten. Ik herlees nog een keer wat ik heb geschreven en misschien lijkt het allemaal wat naïef en eenvoudig in vergelijking met waar andere mensen over fantaseren maar... mijn fantasieën, mijn regels, toch?

Gemengde afkomst, Brits • n.v.t. • < € 18.000 • Biseksueel/panseksueel • Single • Nee